

DESZKASZÁLKÁK

A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja - 2019. december

Cikkeket, beszámolókat a deszkaszalkak@gmail.com címre várunk
www.deszkatemplom.tirek.hu tel.: 46/506-613

Lelkészi hivatal: 3525 Miskolc, Palóczy u. 21.
hivatali idő: hétfő, péntek 9-12 óra, kedd 14-17óra, csütörtök 15-18 óra

Kántálás

Minden szolgálati helyünkön igyekeztünk bevezetni a kántálást. Ez főként falusi szokás, amikor az emberek elmennek Istent dicsérni a megszületett Krisztusért a település házaihoz. Sajnos sok helyen kihalóban van ez a hagyomány, de ahol tartják még, nagyon sok örömet, áldást jelent. Két emlékezetes esetet írunk le.

Az egyik alkalommal a szentesti istentisztelet után elment a népes gyülekezet és mi ketten maradtunk a parókián. A karácsonyfánk fel volt öltöztetve, legátusunk nem volt: kicsit ránk szakadt az egyedüllét. No, nem úgy, hogy unatkoztunk, nem tudtunk mit kezdeni magunkkal, hanem úgy, hogy elárasztott az érzés: a karácsonyi örömet jó lenne másokkal együtt megélni. Így eszünkbe jutott a szomszéd településen az idősek otthona, ahol néhányan bent maradtak az ünnepre, mert nem volt, aki hazavigye őket. Tudtuk, hogy magányosak, hiszen a gondozók is igyekeznek ilyenkor a legnagyobb odaadásuk mellett is több időt tölteni a családjukkal. Ezért úgy döntöttünk, hogy átmegyünk hozzájuk.

Amikor beléptünk, valóban csak hárman voltak bent és meg is lepődtek azon, hogy megérkeztünk. Mikor elmondtuk, hogy miattuk jöttünk, nagyon hálásak voltak. Aztán ígét olvastunk, énekeltünk karácsonyi énekeket, imádkoztunk és eljöttünk. Végtelenül egyszerű, spontán alkalom volt, de azt gondoljuk, a jelen

lévőknek és nekünk is maradandó élményt jelentett.

A másik szentesti emlék igazából nem is egy meghatározott alkalom, hanem azon kántálások együttes hangulata, melyeket az előző szolgálati helyünkön megéltünk. A szentesti istentisztelet után a gyülekezet hazament és mindenki jól felöltözött. Aztán feljöttek a parókiára. Nagyon izgalmas volt, mikor hallottuk a lábak dobogását, a halk beszélgetést és kinézve az ablakon láttuk a gyülekezőket. Majd amikor 15-20 ember összegyűlt, olykor valaki fennhangon megkérdezte: „Szabad-e Istent dicsérni?” – Akkor kiszóltunk, hogy szabad, és elkezdtek egy karácsonyi éneket énekelni, melyhez mi is csatlakoztunk. Amikor befejeződött az éneklés, átmentünk a két legközelebbi szomszédunkhoz és ott is énekeltünk. Ilyenkor minden háznál a házigazda némi adományt adott a gyülekezetnek. Majd két részre oszlottunk és úgy indultunk végig a falun, házról-házra énekelve. Az egyik csoportot az egyikünk, a másikat a másikunk vezette, hogy legyen lelkész mindkét csapatban, (ha van két lelkipásztoruk ehhez ragaszkodtak). Amikor volt legátus, ők is csatlakoztak, s számukra is feledhetetlen emlék lett így a kántálás, amely bizony sokszor este fél 11-re fejeződött be. Ropogott a hó a talpunk alatt, hideg volt, elfáradtunk, mégis örömmel jött mindenki, mert ezek az esték rendkívül összekovácsoltak. A reformátusokat minden éven végig látogattuk ebben a

formában.

A kántálás zömmel falusi gyakorlat, mégis több, mint egyszerű szokás. Hogy valami csak megszokás-e, az attól függ, mi hogy tekintünk rá, hogyan gyakoroljuk. Ha a lényegét nem látjuk, minden kiüresedik egy idő után. Bármilyen degradálódhat csak szokássá: akár egy szülinapozás, de még a nyaralás is, és ilyenkor az emberek megunják, feleslegesnek tartják és ki akarják lökni.

Fontos, hogy az életünk ne szokás legyen csak. Karácsonykor felállítjuk a karácsonyfát, ajándékot adunk, meglátogatjuk egymást, templomba megyünk: mind nagyon jó és helyes dolog. De hogy a karácsony ne váljon megszokottá, ahhoz az kell, hogy Jézus Krisztus ne maradjon ki belőle. Nélküle csak népi szokás lesz, ami előbb még

jó buli, de aztán kiüresedik és teherre lesz. – Nem régen hallottuk egy rádióműsorban, hogy a szállodaipar meg akarja oldani helyettünk a karácsonyt is, mert egyre több embernek túl stresszes. Ezért elég elmenni egy wellness szállodába, ahol ha kérjük, animátorok lekötik a gyerekeket, beállított karácsonyfa vár a szobában és az ajándékot is megveszik helyettünk, hogy nekünk csak lazulni kelljen.

Nem létezett az a wellness, amiért elcseréltük volna a 3-4 órás kántálást a hidegben. Sőt, nagytiszteletű asszony egy ideje gondolkodik, hogyan vezethetnénk be itt, közöttünk a kántálást: idősekhez elmenve, énekekkel magasztalni az Urat lakásukban, akik már nem tudnak velünk ünnepelni.

Krisztus által élő az ünnep, Nélküle viszont nem csak üres, hanem értelmetlen is. Krisztus nélkül tényleg logikus inkább wellnessezni...

Mi azonban úgy készülünk, úgy érkezünk „Krisztus Urunk áldott születése” napjára, hogy Őt várjuk. Őt keressük és ünnepelem a templomban és az Ő nevében örülünk egymásnak, ha találkozunk szeretteinkkel.

Szép szokásunk a Deszkatemplomban, hogy a szentesti istentisztelet után kiál-

lunk a templomtérre és éneklünk, kántálunk, dicsérjük Istent. – Örülünk, hogy közöttünk ez nem csak megszokás: Krisztust magasztaljuk, Aki azért jött, hogy megváltson bennünket! Áldott, békés, meghitt karácsonyi ünneplést és boldog újesztendőt kívánunk minden testvérnek!

Szeretettel:

*Almás Ferenc és
Almásiné Tar Gabriella
lelkipásztorok*

„KARÁCSONYKOR FELÁLLÍTJUK A KARÁCSONYFÁT, AJÁNDÉKOT ADUNK, MEGLÁTOGATJUK EGYMÁST, TEMPLOMBA MEGYÜNK: MIND NAGYON JÓ ÉS HELYES DOLOG. DE HOGY A KARÁCSONY NE VÁLJON MEGSZOKOTTÁ, AHHOZ AZ KELL, HOGY JÉZUS KRISZTUS NE MARADJON KI BELŐLE. NÉLKÜLE CSAK NÉPI SZOKÁS LESZ, AMI ELŐBB MÉG JÓ BULI, DE AZTÁN KIÜRESEDIK ÉS TEHERRÉ LESZ.”

GYÜLEKEZETÜNK VETEMÉNYESKERTJE

Útkeresés

Iskolánk és óvodánk irányába folyamatosan zajlik útkeresésünk. Szeretnénk megszólítani egyrészt azokat, akik ezekben az intézményekben dolgoznak, másrészt a szülőket és a gyermekeket. Hatalmas lehetőség és felelősség is ez, így az a törekvésünk, hogy ne mulasszunk

el egyetlen olyan alkalmat sem, amikor esély mutatkozik arra, hogy el tudunk érni valakit. Természetesen nincs más célunk, mint Krisztushoz hívni azokat, akiknek még nincs Vele személyes kapcsolata, hogy legyen egy biztos alapjuk az életben, hogy egy megfelelő ön-, és Istenismeretre jussanak el, és hogy tudják, hol találják a boldogság

forrását. Ezt a célt szolgálná többek között az évente beindított Szeretetnyelv kurzus a szülők számára, a keresztyén tanításokat tartalmazó ingyenes folyóiratok, füzetek terjesztése, az iskolában bevezetett gitároktatás, ami során a fiatalos, keresztyén énekeket tanulják a fiatalok, de akár a gyülekezetünkben szervezett Kereszt Kérdések kurzusra történő hívogatás is megemlíthető.

Idén egy újabb irányban is lehetőség

mutatkozott az útépitésre. Egy, a VISZ (Vasárnapi Iskolai Szövetség) miskolci képviselőjével, Tóth Melindával folytatott beszélgetés során derült ki, hogy a szövetségnek van egy kidolgozott anyaga, mely éppen a gyülekezet és az iskola közti kapcsolatépítést hivatott szolgálni. Ennek keretein belül a gyerekek 10 részes sorozatot kapnak kézhez kéthetes

intervallumokban. Mindegyik rész tartalmaz egy történetet, amihez feladatok kapcsolódnak. A feladatlapokat évfolyamonként más-más gyülekezeti tag javítja, akik személyes visszajelzéseket adnak a gyerekeknek. Azok, akik kitartóan végigmennek a sorozaton oklevelet kapnak egy gyülekezeti alkalom keretein belül. Itt

ISKOLÁNK ÉS ÓVODÁNK IRÁNYÁBA FOLYAMATOSAN ZAJLIK ÚTKERESÉSÜNK. SZERETNÉNK MEGSZÓLÍTANI EGYRÉSzt AZOKAT, AKIK EZEKben AZ INTÉZMÉNYEKben DOLGOZNAK, MÁSRÉSzt A SZÜLŐKET ÉS A GYERMEKEKET. HATALMAS LEHETŐSÉg ÉS FELELŐSSÉg IS EZ, Így AZ A TÖREKVÉSÜNK, HOGY NE MULASSZUNK EL EGYETLEN OLYAN ALKALMAT SEM, AMIKOR ESÉLY MUTATKOZIK ARRA, HOGY EL TUDUNK ÉRNI VALAKIT.

szeretném megemlíteni azoknak a nevét, akik ebben a feladatban tevékenyen részt vállaltak, ezúton is megköszönve segítségüket: Csöriné Kardos Éva, Skultéty Katalin, Rónai Tímea, Bányai Tamás, Vízér Vivien és Takács Csaba.

Kérem a testvéreket, hogy hordozzák velünk együtt imádságban ezt az új kezdeményezést, hogy az valóban termékeny legyen és tudjanak Krisztushoz találni ezek a gyerekek, és ha mindennek

hozadékaképp a mi gyülekezetünkben találnak otthonra, az külön hálaadásra fog okot adni.

*Kovács Andrea
presbiter*

A Jókai új pedagógusainak bemutakozása

Kedves Testvérek! Az idei tanévvel is több új pedagógust köszönhetünk a Jókai iskolában. Kérem, fogadják szeretettel a bemutatkozásukat!

Zsiros Cintianak hívnak, 1995. május 4.-én születtem Szikszón. A szülőfalumhoz közeli óvodában és általános iskolában folytattam a tanulmányaimat. Gimnáziumi éveimet Encsen végeztem el. Gimnáziumi éve-

im alatt többször feltettem magamnak azt a kérdést, hogy „mivel is szeretnék foglalkozni a jövőben?”, itthon a családi körben is sokat beszéltünk erről. Nem kellett messzire mennünk, mert mindenki tudta, hogy nagyon szeretem a gyerekeket, szeretek velük játszani, foglalkozni és a legtöbb időt eltölteni, így jelentkeztem az óvodapedagógusi képzésre. 2014-ben felvételt nyertem a Sárospataki Comenius Campus óvodapedagógia szakára. Az ott eltöltött évek alatt még biztosabb lett számomra, hogy ez az, amivel szeretnék foglalkoz-

ni, ez, ami érdekel. Nagyon szerettem gyakorlatokra járni, mert rengeteg időt tölthetünk csoportban és gyerekek között. Számomra az óvodapedagógia nem munka, hanem hivatás. Az egyetem elvégzése után rögtön munkába álltam, így 2017-ben megkezdhettem óvónői pályafutásomat Ongán. Nagyon sok új élménnyel, tapasztalattal gazdagodtam, sokat segített a kolléganóm a biztos fejlődésben. Két évig gyakornoki pozícióban dolgoztam, melyet egy minősítő vizsgával zártam le 2019-ben. Majd nem sokra rá jött számomra egy olyan lehetőség melyet nem utasíthattam vissza. Jelentkeztem a Jókai Mór Református Óvodába, ahová a legnagyobb örömmel felvételt nyertem. Nagy izgalommal, újdonságokkal telve, lelkesen kezdtem neki a munkámnak. Nagyon izgultam, hogy megfeleljek az elvárásoknak, elfogadjanak a gyerekek és tudjak a kedves kolléganőkkel együtt dolgozni. A kezdeti nehézségek ellenére úgy vélem sikerült helytállnom és beilleszkednem az óvodai közösségbe. Jól érzem magam az új csoportomban. Szeretem a munkámat, a gyerekeket, és azt, amit csinálók. Elsődleges célom, hogy amit tanultam át tudjam adni a gyerekeknek és segíteni szeretném a gyerekek óvodai nevelését, fejlődését. Rengeteget tanultam, tapasztaltam a gyakorlati évek alatt. Úgy gondolom, hogy személyiségemben, tudásomban megvannak azok a jegyek, amelyek kellenek a szakmához, de mindennap lehet tanulni valami újat, valami jót.

Zsiros Cintia

29 éves portugál-angol tanár vagyok Braziliából. 2 éve dolgozom Magyarországon lektorként.

3 éve élek Magyarországon amit nagyon megkedveltem. Nagyszerű

hogyan részese lehetek a Jókai Mór Általános Iskola tantestületének. Első osztálytól nyolcadik osztályig tanítok, és magam is nagyon sokat tanulok a gyerekektől.

Szeretek különböző korosztályú tanulókkal dolgozni. Az óráimon mindig barátságos környezetet próbálok teremteni, hogy jobban be tudják fogadni, érdekesnek találják a tananyagot. Próbálok érdekességeket hozni a nyelvtanításba az adott csoport szükségleteihez mérten, ezáltal elgondolkodtatóvá és hasznossá téve az órákat.

Szeretek új dolgokat tanulni, utazni és olvasni. Türelmes, barátságos embernek tartom magam.

Rhayssa Costa

Tiszócsik Gabriella vagyok. Az idei, azaz 2019/2020-as tanévtől dolgozom a 'Jókaiban'. Miskolcon születtem, általános- és középiskolámat is a városban végeztem.

Az érettségi megszerzése után szakmát szereztem az akkori Fáy András Szakközépiskolában: gyors- és idegennyelvű gépiró lettem. Főiskolai tanulmányaimat a Miskolci Egyetemen végeztem, mint angolnyelv tanár. Mivel az egyetemen akkor még nem lehetett mesterképzést végezni ezen a szakon, az első munkahelyem mellett Szegedre jártam minden második héten, ahol megszereztem egyetemi diplomámat is. Mindig is érdekelték a nyelvek, így pár év kihagyása után újra a Miskolci Egyetem padjába ültem vissza, hogy szakfordító lehessenek. Életemet a tanulás jellemezte. Négy-ötévente mindig kitáltam magamnak valami tanulnivalót. Így kezdtem el például spanyol nyelvet tanulni, majd a Nemzeti Közszolgálati Egyetemen biztonságpolitikát.

iskolánk és óvodánk új pedagógusainak fogadalomtétele

Be kell, hogy valljam, ha valaki tanárként dolgozik állandó információ-adásban van, és bizony olykor-olykor jólesik visszaülni az iskolapadba, hogy minket is tanítsanak és az információ hozzánk is áradjon. Egy új szak vagy nyelv, de hobbi megtanulása is örömforrás abban a folyamatban, amiben mi pedagógusok mindig átadjuk magunkat és csak ontjuk, ontjuk magunkból a tananyagot. Kellemes az, amikor nem minket hallgatnak, hanem mi hallgatunk egy professzort vagy egy előadót. Közeli ismerőseim szokták is kérdezni, hogy mi lesz a következő iskola, nyelv vagy képzés, amit kinéztem magamnak. Meg kell, hogy mondjam, már meg is van ... Elégedettséggel tölt el, ha valamit elérek, mert tudom, hogy megdolgoztam érte és utána édes a pihenés. Szerintem mindenhez elsősorban szorgalom kell. Remélem, ez nem vész ki a mai gyerekekből és akkor majd ők is megértik Szent Pál Timóteusnak írt második leveléből ezt a kis idézetet:

„A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitemet megtartottam.”

Tizócsik Gabriella

„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak és nem landolnak meg, járnak és nem fáradnak el.” (Ézs 40,31)

Amikor konfirmáltam ezt az ígét kaptam, s azóta még más alkalmakkal is megtalált, kísér.

A gyerekek Jutka néninek ismernek. 2017 augusztusától vagyok tagja a szerető, befogadó „Jókai csapatának”. 1994-ben végeztem a debreceni Kölcsey Ferenc Református Tanító Képző Főiskolán általános tanítóként rajz szakkolégiummal. Majd a Kossuth Lajos Tudományegyetemen két további diplomát szereztem.

Gyermekkoromtól a családban körbevettek a pedagógusok. Keveredik bennem édesanyám matematika-, édesapám rajz-szeretete. Kezdetben nem gondoltam, hogy én is beállok a csatasorba, de a gyermekeim születését követően már tudtam, hogy folytatom azt

a fogadalmat tett pedagógusok köszöntése

az utat, amin dédapám, nagymamám is járt. Így lettem tanító, az én Nagymamim öröme, aki sokat mesélt nekünk, az unokáknak a "Dóczy"-ról.

Reformátusként itthon érzem magam, örömmel élem meg a mindennapokat az iskolában. Családommal diósgyőriként a Diósgyőri Református Gyülekezethez tartozunk. Isten életem része, létező, valóságos személy.

Mindig arra törekszem, hogy tanítványaim nyugodt, derűs, biztonságos környezetben minél több sikerélményhez jussanak, így szerezzenek ismereteket, s fejlődjenek képességeik.

Az iskola számomra egy olyan csapat, ahol közösek a célok és az örömek.

Úgy gondolom, hogy szeretetteljes-, fejlesztő alapú oktatással lehet csak tartós eredményt elérni.

„A legtöbb, amit gyermekeinknek adhatunk: gyökerek és szárnyak.” (Goethe)

Csokai Leventéné

Hírek óvodánk életéből

„Mert a mi polgárságunk a mennyben van, ahonnan a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk...” (Fil 3,20)

Advent van, várakozás. Hogyan is lehet ezt megéreztetni óvodás gyermekekkel? Hogyan tudjuk olyan gyermekeknek elmondani, mit jelent ez nekünk, akik még soha nem hallottak az Úr Jézusról? Akiknek három évük alatt a karácsony a fenyőt, az ajándékokat, a találkozásokat és a finom ételeket jelentette. Csakis szívünkéből, hitelesen. Akkor fog bennük is valami felébredni, ha látják rajtunk, hogy amit elmondunk nekik, azt valóban úgy is érezzük. A nagyobbaknak már valamivel könnyebb, hiszen aki már legalább a második évét tölti nálunk, az ismeri a karácsony igaz történetét, ő már tudja, kit várunk olyan nagyon ebben a négy hétben, és minden csoportban van olyan gyermek, van ahol több is, akik azért tudják ezeket a dolgokat, mert otthon is beszélnek róla. Gabi néni a hittan foglalkozásokon már készíti a karácsony útját, a Jézus születését megelőző eseményekről beszél mostanában a gyermekeknek. Advent heteiben pe-

képek óvodánk életéből

dig minden csoportban meggyűjtjük a gyertyákat, énekelünk, verselünk, történetet hallgatunk, imádkozunk. Tudjuk, hogy ovisoknál a karácsony lényege az ajándék, de minden évben elmondjuk többször is, hogy ki az igazi ajándék és ajándékozó egyben. Szükség van erre a magvetésre, aztán a többit Istenre bízuk, hogyan és mikor végzi el a gyermekekben egyen-egyenként, hogy Istenben bízó, Isten vezetését elfogadó, hitben járó, bibliaolvasó emberré váljanak. Tervezünk a hagyományainknak megfelelően karácsonyi teadélután, ahová a szülőket is várjuk. Együtt hallgatjuk majd a Szentírást Gabi néni által és együtt munkálkodunk majd valami szép karácsonyi dísz készítésre.

Készülünk a karácsonyra, folyik a takarítás (bár még a felújítás sem készült el teljesen), a fenyőfák és díszek ellenőrzése, újak beszerzése. Ebben az évben csoportonként 100 000 forintot tudunk játékokra fordítani, az óvó nénik már járják a játékboltokat. Hálás a szívünk ezért. Nagycsoportosaink a sok egyéb elfoglaltságuk mellett szeretettel készülnek a közös iskolai karácsonyi ünnepségre.

Minden olvasónak kívánunk időt ebben

az adventi időszakban elcsendesedésre, ráhangolódásra, találkozásokra, megállásra, bűnbánatra! Kívánjuk, hogy legyen a karácsony mindenkinek békés, boldog és szeretetteljes!

Egy csokor gyerekszájjal szeretnénk mosolyt csalni az arcokra: B.R. kis csoportos így szólt hozzám a hintából: *Légy szíves lökjél már meg!* Mondtam neki, hogy nagyon boldog vagyok, amikor ilyen szépen tud kérni. Erre ő: *Igen, megboldogultál?* V.P.A. mellé leült egy kislány, mire ő oldalba bökte a bátyját és így szólt: *Nézd már, L! Ideült a kiscsaj!* F.M. kiöntött az asztalnál egy pohár vizet. Mikor szóvá tettük neki, felvilágosított: *Nem, nem én voltam, hanem a kezem!* T.F.-nak segített óvó néni enni. Mire a mellette ülő B.B. megjegyezte: *Azt nem tudom, engem miért nem etetnek!* J.G.-vel kis baleset történt a mosdóban. Dadus néni nem talált tiszta nadrágot a zsákjában, ezért megnézte a testvéréét, és abban volt. G. kérdezte, kié a nadrág, dadus néni mondta, hogy a B-é. Erre G: *Miért, már kinötte?*

Mészárosné Tóth Zsuzsanna
óvodapedagógus

képek óvodánk életéből

HÁZUNK TÁJÁN

Ízelítőül

A nyár folyamán lehetőségem volt részt venni egy Fiúság Konferencián - nevezzük az egyszerűség kedvéért csendeshétnek. Ennek az alkalomnak a célja az volt, hogy felhívja a figyelmet olyan alapvető kérdésekre, melyekről könnyen elfelejtkezhetünk. Szeretném ezeket néhány mondatban összefoglalni és mindannyiunk épülésére továbbadni. Az egyik alaptétel az, hogy sose felejtkezünk el az evangéliumról. De mit is értsünk ez alatt? Hívó életünk során sokszor azt éljük meg, hogy miután megértettük, hogy mit tett értünk Jézus, kötelességünk engedelmeskedni. Ez a kötelességtudat viszont félresiklást eredményezhet, mivel azt gondoljuk, hogy a „jó keresztyén” képnek kell megfelelnünk, aki szolgálatokat végez, jó cselekedeteket gyakorol, esetleg még egyházi funkciót is betölt. Mindezekkel nincs is gond, ha a Krisztussal való kapcsolatunkból ered, valamint az Isten és ember iránti szeretetünk következménye. A baj akkor van, ha ezeket a „jó keresztyén” képének a megóvása motiválja, vagy esetleg az a téves nézet, hogy nekünk is le kell tenni valamit az asztalra cserébe Krisztus kereszthaláláért. A jó hír az, hogy Isten nem az alapján fogad el minket, hogy mi mit teszünk Krisztusért, hanem az alapján, amit Krisztus tett értünk. Az Ő kereszthalála tesz minket igazzá, nem az, hogy milyen és mennyi feladatot végzünk.

Ezek után felmerülhet az emberben a gondolat: „Szuper. Akkor hátra lehet dőlni.” A következő pillanatban viszont azt érezzük, hogy ez így mégsem jó. Akkor mi a megoldás? Jézus azt mondja tanítványainak: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni” (Jn. 15,5). Máshol pedig a következőket tanítja: »Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben? Jézus így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.” Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.« (Mt 22,36-40). Tehát, ha megvan Vele a bensőséges kapcsolatunk, akkor az Isten és emberek iránti szeretetből fakadóan Ő fog tudni minket használni ott és amikor Ő jónak látja.

Ezekből a gondolatokból fakad a következő olyan téma, amely a konferencia egyik lényegi pontja volt. Sokan mondjuk, vagy gondoljuk a következőket a mindennapokban: „Nem tudok megbocsátani ennek az embernek.”; „Nem akarok tőle bocsánatot kérni.”; „Nem vagyok elég jó.”; „Félek a kritikától.”; vagy akár ezt is: „Megy ez nekem.” Bármelyik mondatnak ásunk le mélyen a gyökeréig, azt fogjuk látni, hogy a fent említett motivációnkkal, ill. a Krisztussal való kapcsolatunkkal nincs rendjén valami. Ha például a megbocsátással van gondom, akkor ideje emlékeztetni

magam, hogy Isten mi mindent bocsátott meg nekem. Ha mások véleménye határoz meg, akkor valóban az Isten iránti szeretet mozgat, vagy a másoknak való megfelelés? Ha pedig túl nagy az egóm, akkor tudom-e valójában Krisztust mutatni a másik ember felé? A külső körülmények, a rangom, mások rólam alkotott véleménye határozza meg azt, hogy ki vagyok, vagy Krisztusban van az identitásom? Ha kérem és hagyom, hogy Ő (re)formáljon nap mint nap, akkor valóban szabad leszek, ahogy Jézus maga ígéri: „Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.” (Jn 8,36) Így azt is megtapasztalhatja az ember, hogy mennyire felszabadító az, hogy tévedhetek, hibázhatok, hiszen nem kell a tökéletesség álarca mögött bujkálnom, de szabad vagyok attól is, hogy mások megítélése határozzon meg - legyen az negatív, vagy akár pozitív, hiszen nem köt gúzsba az emberek való megfelelés kényszere. De hogy tudhatom, hogy mi a Krisztusban elnyert identitásom? Gyökössy Endre egyik versének utolsó mondatán érdemes elgondolkoznunk: „amire nézek, az vagyok”. Minél több időt töltünk Krisztussal (megint csak hangsúlyozni kell: nem kötelességből, hanem belső vágyból), annál egyszerűbb dolgokat fog tudni velünk és rajtunk keresztül tenni. És így értjük meg azt is, hogy mit jelent nem magunk körül forogni, hanem a másik emberre figyelni.

A következő Fiúság Konferencia márciusban lesz, vélhetőleg Mátraházán. Csak biztatni tudok mindenkit, hogy ne

sajnálja az időt és pénzt, hanem menjen el. Ha valakinek lenne kérdése ezzel a programmal kapcsolatban, szívesen válaszolok. A leírtakhoz kapcsolódóan pedig egy könyvet is szeretnék ajánlani, ami nagyszerű segítséget nyújt a belső szabadság kibontakoztatásához: Timothy Keller: Az önmagunkról való megfélemezés szabadsága.

*Kovács Andrea
presbiter*

Hajnal kör

2018. tavaszán indult gyülekezetünk legújabb bibliaköre a Hajnal kör. A csoport elsősorban a Keresztkérdések kurzus folytatásaként került meghirdetésre azért, hogy az ott megkezdett hitbéli épülést rendszeres alkalmakon folytathassák az érdeklődők. Így a csoportunk derékhada a Keresztkérdések kurzust 2018-ban befejező testvérek közül került ki, de a következő évben is többen csatlakoztak alkalmainkhoz.

A bibliakör elsősorban azokat a testvéreket várja alkalmaira, akik nem régen találtak Krisztussal, megtérésük után szeretnék hitbéli ismereteiket mélyíteni. Ebben az évben a Református hitünk című könyv tematikája alapján haladunk. Olyan kérdésekre keressük a személyes válaszokat közösségünkben, amelyek alapvetően határozzák meg a hitünket. Az imádság és a rövid tanítás után mindenki megosztja az adott heti témában képviselt látását, így épülünk egymás hite által. Természetesen nem

marad el annak megbeszélése sem, hogy kivel mi történt az elmúlt hetekben, hiszen fontosnak tartjuk, hogy tudjunk egymás gondjairól és örömeiről. A beszélgetés mellé a gondoskodó kezek rendszeresen teával és süteménnyel készülnek. A Hajnal kör kéthetente tartja alkalmait a parókián, szeretettel várunk mindenkit!

*dr. Kenyeres Gábor
presbiter*

Adventi gondolatok

Advent van. A rádiók már karácsonyi slágereket játszanak, akár naponta többször is leadva ugyanazt a számot; a boltokban már hetek óta lehet kapni szaloncukrot, bejglit; az üzletek, plázák dekorációja már karácsonyi pompában ragyog. Évről évre ugyanaz a forgatókönyv: a sok unásig játszott sláger, a tömérdek sok édesség, a sok csili-vili dísz karácsonyig annyira túltelíti az embert, hogy végül az ünnep ugyanolyan hétköznapihat, mint bármelyik másik, egyik karácsony jön a másik után, minden évben ugyan az. Jó esetben egy

átlagos magyar ember átél akár 75-80 karácsonyt is az élete során. Ez azért elég sok, lehetetlen megjegyezni minden egyes kapott ajándékot, minden ünnepi vacsorát. Ezek alapján biztos, hogy minden karácsony ugyanolyan fontos? Muszáj minden évben ugyanolyan lelkesen várunk ezt az időszakot?

A szívünk percenként minimum 60-at üt, azaz egy nap alatt 86 400-at, egy év alatt pedig 31 536 000-et. 75 év alatt ez több, mint 2,3 milliárd szívverés. Ez elég sok, mégsem mondhatjuk azt, hogy adunk a szívünknek egy kis szabadságot és nyugodtan hagyjon ki mondjuk egy karácsonyt. Ha a szívünk kihagy egy karácsonyt, mert egyhangúnak találja a munkáját, akkor az életünknek vége.

Ugyanígy van ez velünk is, csak tudnunk kell, hogy mit ünneplünk igazán karácsonykor. Bontsuk le az ünnepről a sok díszcsomagolást: a bejglit, mézeskalácsot, a karácsonyi slágereket, filmeket, a jól ismert szlogent: „nincs karácsony Corvin nélkül”. A doboz belsejében a sok felszínes csomagolás alatt legbelül ott kell, hogy legyen a karácsony igazi és egyetlen lényege: annak a megünneplése, átélése, hogy Isten

a Hajnal kör

elküldte értünk a Fiát váltságul, hogy nekünk örök életünk lehessen. A jól ismert karácsonyi szlogent javítsuk ki és tegyük helyre a szívünkben: nincs karácsony Jézus nélkül!

Bányainé Rónai Tímea

Akik szeretik Isten házát, Mind boldogok, oly boldogok.

A gyülekezeti ház felújítása terveink szerint a gyülekezeti terem megújulásával folytatódik. Nyár elején a biblia-körök közös évszámó alkalmán kiürítettük a termet, majd a presbiter testvérek elbontották a parkettát, illetve az alatta lévő vakpadlót. A következő lépés a födémbe található silt feltöltés letermelése volt, mely nyár közepén két etapban valósult meg, mely munkából az ifi is derekasan kivette a részét, szintén a lelkes ifisek segítségével lett a kitermelt vakpadló szögtelenítve és letárolva. A megtisztított födémeket Kalydy Zoltán testvérünk felmérte, ellenőrizte, majd megtervezte annak megerősítését. Itt szeretném megemlíteni dr. Cél György

testvérünk hathatós közreműködését, aki a régi acélgerendákból mintát vett és az egyetemi laborban megvizsgálta, így derült ki, hogy sajnos nem hegeszthető, tehát a tervezésnek más irányt kellett vennie, mint eredetileg gondoltuk (Zoltán a régi és a tervezett új födémszakasz együtt dolgozását hegesztett acél csapokkal tervezte biztosítani, azonban a mérések alapján ezt az elképzelést elvetette).

A tartószerkezeti kivitelezési dokumentáció augusztus elejére készült el, ekkorra már látható volt az is, hogy önerőből ezt a munkát nem tudjuk kivitelezni, így az iskola bővítését végző céghez fordultunk (Brand2001 Kft.), melynek tulajdonosa készséggel sietett segítségünkre, azonban a munkát nagy leterheltségük miatt csak az általunk eltervezettől későbbi határidővel tudták vállalni. Végül a betonozás szeptember végén készült el, majd egy hónapot kellett várni a beton kötésére, eközben az új ablakok beépítésre kerültek. Már lassan megszokják a testvérek, a tavalyihoz hasonlóan idén is csúszás volt a fűtéssel, végül november elejére készült el a gyülekezeti terem fűtése, a régi konvektorok helyett immár

a kezdetek

ez a terem is az új gázkazánunkról üzemelő központi fűtéssel melegszik. Most hétközben a terem falainak gipszkartonozása zajlik, majd terveink szerint a két ünnep között, vagy január elején az új szalagparketta is lerakásra kerül. Ez után már csak a projektor és a motoros vászon beépítése vár ránk.

A felújítási munkákról való emlékezés végén szeretnénk megköszönni mindazok segítségét, akik munkájukkal, imádságaikkal, vagy anyagilag támogatták gyülekezetünk nagy vállalását. Külön is szeretnénk megemlíteni a Borsod-Gömöri Egyházmegye 900.000 Ft-os, Miskolc MJV korábbi képviselői Kovácsné Budai Mária és Kiss János 300-300.000 Ft-os támogatását, valamint a Brand2001 Kft. nagyvonalú aján-

dékát, akik a gyülekezeti terem ablakait ajándékba adták a beépítéssel együtt.

*Jobbágy Tamás
presbiter*

KEDVES TESTVÉREK!
A JÖVŐ ÉVI SZABADSÁGOK
TERVEZÉSÉHEZ JELEZZÜK,
HOGY A 2020. ÉVI
GYÜLEKEZETI TÁBOR
IDŐPONTJA

2020.08.17-08.23.

az építkezés képeiben

FÉNYKÉPALBUM

gyülekezeti kirándulás

Márton napi ünnepség a Jókaiiban

szenior bibliaóra

szeretetvendégség Gyülekezetünkben

Felelős szerkesztő: Almási Ferenc

A szerkesztőbizottság tagjai:

Dr. Benke László, Dr. Jobbágy Péter, Jobbágy Tamás, Kovács Andrea

Megjelenik évente négy alkalommal az Egyházközség terjesztésében

Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik